NEW YORK TIMES BESTSELLER

SILVIA MORENO-GARCIA

STŘÍBRNÉ PŘÍZRAKY

PŘELOŽILA MARIE HAJDOVÁ

SILVIA MORENO-GARCIA

STŘÍBRNÉ PŘÍZRAKY

PŘELOŽILA MARIE HAJDOVÁ

MYSTERY PRESS

2026

Všechny osoby románu jsou vymyšlené a za jejich jednání autor neodpovídá. Právě tak i místa, kde se děj odehrává, a rekvizity v ději nepostradatelné jsou jen stylizovanými obrazy míst a věcí skutečných.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele. Žádná část této knihy rovněž nesmí být použita k vývoji technologií či systémů umělé inteligence a podle článku 4(3) směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/790 není možné použít ji k vytěžování textů a dat.

Poprvé vydáno ve Spojených státech amerických pod názvem *Silver Nitrate* v roce 2023 u Del Rey (divize nakladatelství Penguin Random House).

Copyright © Silvia Moreno-Garcia, 2023
Translation © Marie Hajdová, 2026
Cover Illustration © Peter Strain, 2026
Book Design © Martin Stehlík, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-075-1 (PDF)

Pro Orrina Greye, tvůrce monster

Lístek byl podroben bedlivé prohlídce. Jak říkal Harrington, písmo ze všeho nejvíc připomínalo runy, ani jeden z nich je však nedokázal rozluštit a opsat je, to si netroufali, aby snad nezdvojnásobili zlé úmysly, které se v nich patrně skrývají.

– M. R. James, „Magická síla run“

ÚVODNÍ ZNĚLKA

MCMXCIII

1.

Měsíc byl právě v úplňku. Bledým světlem zbarvil oblohu do slabě jantarového odstínu a ozářil osamělou postavu. Byla to žena stojící mezi dvěma platany.

Pršelo a země byla kluzká. Žena se vydala ke srubu a sotva popadala dech. Les působil nebezpečně, ze tmy se ozýval cvrkot cvrčků a v dálce burácel hrom. Ozvalo se slabé bzučení. Snad pták? Ale ten zvuk byl na ptáka až příliš pisklavý.

Žena si přitiskla ruku na rty a zadívala se na srub. Jeho rozsvícená okna ji vábila. Ale ta oáza tepla byla příliš daleko. Ozvalo se prasknutí větvičky a žena se vyděšeně ohlédla. Rozběhla se.

Zvuky noci se nyní mísily s ženinými kroky. Pospíchala kupředu a zoufale rozrazila vchodové dveře – ozvalo se bouchnutí tak hlasité, že to znělo jako výstřel z děla –, až se jí konečně podařilo vniknout dovnitř. Okamžitě dveře zabouchla, zastrčila závoru a ustoupila od nich. Čekala. Oči měla vytřeštěné.

Když do dřeva hrubě narazila sekera, žena leknutím nadskočila. Létaly třísky. Žena křičela a ustupovala dál do místnosti, zatímco se neznámý muž prosekával dveřmi. Jekot byl tak otravný a obtěžující, až to rvalo uši. Muž zůstal stát na prahu a svíral sekeru. Vkročil dovnitř. Dýchal ztěžka a jeho dech přerušovalo nepříjemné praskání.

„Zase posedlost démonem?“ zeptala se Montserrat. Oči upírala na VU metr a na kolenou měla položený poznámkový blok.

12

„Duchové," upřesnil Paco.

Něco si načmárala do bloku. „Myslela jsem, že děláš nindži."

„Ty děláme pořád. Jen ne teď."

„Nindžové jsou u ledu."

Žena na videu znovu vykřikla. Montserrat stiskla tlačítko, obraz na obrazovce zamrzl a Montserrat se zatočila na židli.

V odhlučněné místnosti to slabě páchlo osvěžovačem vzduchu s vůní borovice, kterým se ostatní zvukaři snažili zamaskovat zápach cigaret. Panoval tu příšerný chaos. Všude se povalovaly krabice od pizzy a prázdné lahve od Pepsi, které tu zůstaly po zvukařích spolu s cigaretovým odérem. „Ve střižně je zakázáno jíst a kouřit" stálo na ceduli napůl skryté za nánosem samolepek, které na ni střihači za ta léta nalepili. Teoreticky toto napomenutí dávalo smysl, zvláště když jste měli co do činění s filmem. Nikdo nechtěl mít hrubou verzi filmu celou umaštěnou. V praxi ovšem všichni zvukaři jedli přímo u monitorů. Bez přestání pracovali na postprodukci a snažili se dohnat zmeškané termíny. Montserrat nikdy nepracovala na místě, které by bylo dokonale upravené a organizované. Všechny střižny připomínaly válečné zóny, pokud ovšem do nich nenakoukl klient.

Přesto by si tu mohla trochu uklidit, kdyby sem tak náhle nevtrhl Paco. Naneštěstí pro něj byla tahle mixážní místnost malá a na rozdíl od jiných tu chyběl koutek pro klienty s gaučem. Paco seděl na židli u dveří, vedle hromady kazet a vinylů, a zdálo se, že ho z nepohodlného sedu chytají křeče.

„Tak co ty na to?" zeptal se Paco.

„Podle mě je tohle přesně ten průser, který by se neměl opravovat v postprodukci. Natáčeli jste to v pračce? Ten zvuk je příšerný. Úplně to rve uši."

„Já vím, já vím. Ale co by člověk chtěl, s takovým rozpočtem?“

„Zabere mi to několik týdnů.“

„Potřebuju to mít hotové do pěti dnů.“

Montserrat po něm střelila skeptickým pohledem. „To asi nepůjde. Zeptejte se Maria.“

„No tak, ptám se tebe, ne Maria.“

„Nechci tu trčet od nevidím do nevidím, protože jste zapomněl najmout člověka, který umí držet mikrofon ve správné poloze.“

„No tak. Mám stovky objednávek do videopůjčoven, ale nemůžu začít vyrábět kopie, když master stojí za houby. Nedostáváte za tyhle věci přesčasy? Musí to být pořádný šek.“

„Kéž by,“ utrousila.

Příplatky neměl nikdo jisté. Zaměstnanci na plný úvazek sice dostávali vánoční bonusy nařízené zákonem, ale externisté jako Montserrat s tím počítat nemohli. Museli se spoléhat na vděčnost svých zaměstnavatelů. V Antaresu dal Mario svým zvukařům krocana, lahev levné whiskey a vánoční prémii. Nikdy se zrovna nepředal – částka byla větší nebo menší podle toho, v jaké náladě se zrovna nacházel –, a to byla Montserrat zdaleka nejlepší zvukařka v Antaresu. Byla také jedinou ženou v týmu, kromě recepční, což byl pravděpodobně důvod, proč jí nikdy nenabídli plný úvazek, nikdy neměla nárok na vánoční bonus a musela se spoléhat na Mariovu nevyzpytatelnou povahu: postprodukce byla pánská záležitost. Ve studiích pracovalo pár žen, které psaly scénáře pro titulky a dabing, a občas se objevily také překladatelky, i když ty často pracovaly na volné noze a najímaly se na jednotlivé projekty. Ale zvukařky na plný úvazek? To byla stejná vzácnost jako jednorožci.

14

„Podívejte, jdu teď s někým na oběd," řekla Montserrat, popadla svou koženou bundu z věšáku u dveří a oblékla si ji. „Proč si nepromluvíte s Mariem a uvidíme, co on na to? Pomohla bych, ale on už zuřil kvůli nezaplacenému dabingu…"

„No tak, lidi, vždycky přece zaplatím, i když někdy možná o pár dní později. Jakmile ta videa stáhnu, budu zlatý, přísahám."

Montserrat netušila, nakolik je to pravda. Pacův největší hit byla vykrádačka *Vymítače ďábla*, se kterou přišel před pár lety. Mexické horory byly v dnešní době vzácné. Před několika lety sklízel Paco výhody rodícího se domácího filmového trhu, ale už se mu tolik nedařilo. O čtyři roky dříve se René Cardona III pokusil o něco podobného – natočil nízkorozpočtovou hororovou kopii žhavého amerického filmu pod názvem *Prázdniny teroru*. Ačkoli *Prázdniny teroru* byly do očí bijícím pokusem o smíchání *Dětské hry* s *Amityville*, ve filmu se objevila jedna trochu známá tvář – Pedro Fernández, jehož pěvecká kariéra přilákala aspoň pár diváků. *Prázdniny teroru* a jejich nezbytný druhý díl si vedly slušně, ale místní hororová produkce nebyla tak velká, aby uživila dva filmaře, kteří se rozhodli chrlit horory, a Paco nevěděl o žádné celebritě, kterou by mohl obsadit.

Ne že by v tuto chvíli existoval trh, jenž by produkoval cokoli s alespoň trochu slušným rozpočtem. To nejlepší, co se dalo očekávat, byly filmy jako *Lola, mstitelka z dálnice*. Paco na tom byl, pokud vůbec něco, o trochu lépe než většina mexických filmařů, protože se mu podařilo zapojit do svých filmových plánů několik španělských obchodníků, a tak většina jeho produkce byla určena pro evropský trh. Spoustu kopií posílal do poboček Videocentra a zbytek prodal do Itálie,

Německa nebo komukoli, kdo měl nějaké peníze. Pacovy filmy měly o něco větší šmrnc než ostatní produkce, ale pořád to nebylo nic, co by člověka vyloženě nadchlo.

„Montserrat, no tak, zlato, víš, že jsem solidní. Co kdybychom to udělali takhle: Přesčasy ti zaplatím přímo *já*. Dám ti… kolik bys chtěla?“ Paco užuž vytahoval z kapsy peněženku.

„Bože, Paco, nemusíte mě podplácet.“

„Takže do toho jdeš?“

Montserrat pracovala v Antaresu posledních sedm let. Nikdy se nedostala ani do jednoho ze dvou velkých filmových studií, protože na to, aby tam člověk mohl pracovat, musel mít známosti. Někdy to vypadalo, že se jednotlivé pozice dědí skoro jako rytířské tituly. Když se teď Estudios América rozpadalo, zavládl ve filmovém byznysu větší zmatek než dřív a boj o moc byl ještě bezohlednější. Když si člověk srovnal pro a proti, nevycházel z toho Antares tak špatně.

Tedy aspoň do minulého roku, kdy společnost najala nového zvukaře. Všichni milovali mladé lidi a opovrhovali starými. V inzerátech na volná místa se psalo „35 a méně“, někdy dokonce „30 a méně“. Samuelovi, nejnovější posile týmu, rozhodně nebylo ani třicet. Mario ho zavalil spoustou úkolů, částečně proto, že vzhledem ke svému mládí patřil k nejhůře placeným zaměstnancům. Díky němu ušetřil Antares peníze. A v důsledku toho byla Montserrat stažena z několika projektů. Místo pěti, někdy i šesti dnů v týdnu teď pracovala sotva tři a byla si jistá, že do prosince to Mario stáhne na dva dny. Možná by nakonec i *tuhle* práci přidělil Samuelovi.

Sakra, potřebovala vydělat víc peněz. Její sestra se jí o nic neprosila, ale Montserrat věděla, že strádá. Už půl roku pracovala jen na částečný úvazek. Léčba rakoviny ji vyčerpávala a ona

16

přestávala zvládat své obvyklé pracovní tempo v účetní firmě. Montserrat se jí snažila ulehčit, jak jen to šlo.

„Tak jdeme," zamumlala a podívala se na hodinky. Kdyby to teď neutnula, přišla by pozdě.

Paco a Montserrat prošli dlouhou chodbou vyzdobenou zrcadly, která sahala od podlahy až ke stropu, a zamířili k recepci. Zrcadla měla představovat „nástěnné umění" a propůjčovat tomuhle brlohu nádech luxusu, ale výsledek působil spíš lacině než elegantně. Recepce byla jedinou částí studia, která vypadala aspoň trochu slušně. Místo ošuntělého, neuměle pospravovaného nábytku se místnost pyšnila dvěma černými koženými pohovkami. Za dlouhým pultem se nacházela velká cedule s nápisem *ANTARES* vyvedeným velkými stříbrnými písmeny.

Za pultem stála Candy. Tenhle týden si nehty nalakovala zářivě žlutou – často to střídala – a zářivě se na Montserrat usmívala. Candida, která si nechávala říkat Candy, měla na starosti recepci a spoustu dalších úkolů. Právě ona dohlížela i na rozvrh studií a na to, kdo a kdy je používá, ve dne i v noci. Nesměla v rozvrhu nic měnit, dokud jí Mario neřekl, ale Montserrat tohle pravidlo čas od času obcházela.

„Candy, už se Mario vrátil z toho pracovního oběda?" zeptala se a doufala, že odpověď bude ano, jenomže recepční zavrtěla hlavou.

„Kdepak."

„Sakra," ucedila naštvaně Montserrat. „Dobře, uděláme tohle: Candy, můžeš mi na zítra napsat práci přes noc? Napiš mě na celý týden, od sedmi, do mojí obvyklé střižny. Musím pracovat na Pacově nejnovějším snímku."

„Ach, jak se to jmenuje?" zeptala se Candy a se zájmem se podívala na Paca.

17

„*Vražedný víkend*," řekl Paco hrdě.

„To zní skvěle. Ale, Montserrat, potřebuji znát cenu, vyplnit formu–"

„Napiš mě tam dřív, než mi ten slot někdo přebere," přemlouvala ji Montserrat. „Ukážu to Mariovi později a vyplním všechny formuláře."

Než se Candy stačila zeptat na něco dalšího, Montserrat jim odměřeně zamávala na rozloučenou a vyšla ven.

Zavrtěla hlavou a myslela na to, že ji čekají dlouhé noci. Příliš mnoho lidí si myslelo, že se na zvuku při natáčení může šetřit. Jenže pak byly zvukové stopy podivně oříznuté, byl na nich slyšet okolní hluk nebo byl zvuk jinak nekvalitní. Od zvukařů v postprodukci pak často, příliš často očekávali zázraky a Montserrat musela tyto zázraky plnit za ubohý honorář. Proboha, vždyť nebyla ani zaměstnanec. Mariovi připadalo najímání lidí na plný úvazek jako zbytečnost, levnější a jednodušší bylo platit je od hodiny a jen tehdy, když byla práce. Takže když nikoho nepotřeboval, jako se mu to nedávno stalo s Montserrat, mohl je klidně poslat domů.

Problém byl v tom, že Montserrat v Antaresu pracovala *ráda*. Pracovat na plný úvazek pro televizní show by znamenalo pravidelný plat, ale také by musela pracovat s mnohem více lidmi. Dva zvukaři v jedné místnosti a pak možná mistr zvuku a režisér, kteří pořád něco komentují. Jeden její známý začal dělat zvukaře přímo při natáčení, protože tam neměli tak šílený pracovní rozvrh, ale ona opovrhovala placem a štábem se všemi těmi techniky a herci. Malé produkce, nízkorozpočtové filmy, to vše ji přitahovalo, protože často pracovala sama, nepotřebovala obrovský tým odborníků na ADR, ruchaře a hudební dramaturgy, stejně by ji jen dusili. Lidi. Nestála o to stýkat se

s lidmi, i když se někdy bála, že skončí s nedostatkem vitamínů, protože skoro nevidí denní světlo, a začne s postavami na plátně mluvit, jako se to stalo dalšímu známému, taky zvukaři.

Montserrat přemýšlela, jestli by se neměla pokusit vecpat na natáčení *Enigmy*. Cornelia by ji mohla představit svým kontaktům, nebo by se dokonce našlo místo přímo v jejím televizním pořadu. Představa práce v kanceláři se jí příčila, ale možná by si mohla najít nějaký vedlejšák a přivydělat si něco navíc. Výzkum. Administrativa. Něco jiného než střih zvuku, protože zvukařina byla nejistá: zrušené koncerty, klienti, kteří si to rozmysleli, nebo se skladatel zpozdil s hudbou k filmu, takže se pak všechno dělalo nahonem.

Zvuk stejně nikoho nezajímal. Lidé ho začali vnímat jen tehdy, když jste to podělali, ne když jste odvedli dobrou práci. Byla to nevděčná práce, někdy kvůli ní spala tři hodiny na jednom z gaučů rozestavených po Antaresu, aby mohla pracovat celou noc.

Montserrat dorazila do restaurace včas, zaplula do boxu a objednala si kávu a koláč. Tristán přišel o pětadvacet minut později. Byl oblečený do kabátu zářivě fialové barvy, s velkými knoflíky a širokým páskem.

Vlasy měl trochu rozcuchané a na očích sluneční brýle, které si nacvičeným teatrálním švihem posunul do čela, zatímco si sedal ke stolu. „Takže! V trafice, kam normálně chodím, chyběly moje oblíbené bensonky, takže jsem pro ně musel jinam."

„Myslela jsem, že jsi snob, který si kupuje jen zahraniční cigarety."

„Tento měsíc se snažím šetřit. Dunhillky jsou na pár týdnů mimo hru," poznamenal a vytáhl zapalovač a cigaretu. „Čekala jsi dlouho?"

„Ano," kývla. „Neměl bys kouřit."

„Pomáhá mi to udržet si linii, a musím mít alespoň jednu neřest."

„To možná ano, ale sedíme v nekuřácké části," řekla a ukázala na ceduli za ním.

Tristán se rozhlédl a povzdechl si. „Tak proč sis sedla sem?"

„Protože v kuřácké části je plno a řekli mi, že tam prostě není místo."

„Možná bych mohl někoho požádat, aby nás přesunul." Tristán okamžitě zvedl ruku, aby upoutal pozornost servírky.

„Prosím, nedělej to," zasténala a šťouchla do zbytku koláče. Předpokládala, že Tristán dorazí pozdě, a byla dost moudrá na to, aby si rychle objednala.

„Slečno?" zavolal.

Servírka se otočila. Vrhl po ní svůj bezstarostný, rozzářený úsměv a odhalil tak své dokonalé zuby. Úsměv měl sedmdesátiprocentní úspěšnost. Servírka k němu přistoupila s blokem v ruce.

„Máte vybráno?"

„Dal bych si kolu bez cukru. Mohla byste nás přesunout do kuřácké části?"

„Je tam plno."

„Kdyby se uvolnil stůl, mohli bychom se tam přesunout? Jak se jmenujete? Mari. Paráda. Mari, byla byste tak laskavá a řekla nám, až tam bude volno?" zeptal se. „Kvůli mně, prosím."

Mluvil tím svým hlubokým, sametově hebkým hlasem, který používal vždycky, když něco chtěl. Hlas zafungoval v devadesáti procentech případů. Servírka se na něj usmála. Montserrat z jejího výrazu poznala, že přemýšlí, jestli Tristána

odněkud nezná. Měla ten zkoumavý pohled, kterým se na něj lidé dívali. Možná jí to dojde později.

„Tak dobře," souhlasila servírka a začervenala se.

„Moc vám děkuji, Mari," dodal ještě.

Tristán Abascal, vlastním jménem Tristán Said Abaid, byl stejně starý jako Montserrat. Oběma jim bylo třicet osm. Vyrůstali ve stejném domě a oba milovali filmy. Tím však jejich podobnost končila. Tristán byl vysoký a hezký. Dokonce ani léta užívání drog a vážná autonehoda se na jeho vzhledu moc nepodepsaly. Už to sice nebyl ten stejný, k zbláznění krásný chlapec jako dřív, ale stále k sobě přitahoval pozornost. A přestože už to bylo asi deset let, co se objevil v telenovele, někteří lidé ho i teď poznávali.

Naproti tomu Montserrat byla malá a obyčejná. Když byla dítě, ostatní se jí smáli kvůli jejímu kulhání. Po třech operacích se to dost zlepšilo, ale když se ochladilo, noha ji bolela pořád. Ani první šedivějící pramínky ve vlasech jí na zajímavosti nepřidaly.

„Takže, dobrá zpráva je, že jsem konečně našel byt. Je v Polancu a je tak akorát velký." Tristán si ladným pohybem sundal sluneční brýle a usmál se. Pod levým okem se táhla nepatrná jizva – lékaři odvedli dobrou práci – a oko měl stále o něco menší než to pravé a trochu našišato, levá zornička se vždycky rozšířila o něco víc než ta druhá. Tahle drobná vada lehce narušila jeho kdysi téměř dokonale symetrickou tvář. Nebylo to nic hrozného, ale Tristán z toho byl nesvůj, dokonce i po mnoha letech. Ať šel kamkoli, vždycky nosil sluneční brýle, po celý rok. V prvních měsících po nehodě je nesundával ani v místnosti.

„Za kolik?"

Řekl jí částku, a když překvapeně zvedla obočí, úšklebek se změnil v široký úsměv. „Je to trochu drahé, já vím. Právě proto se vzdávám dunhillek. Budu si muset nabrat co nejvíc práce. Nemám teď do čeho píchnout."

„Ty taky? Měli bychom si koupit los."

„Finanční problémy?"

„Zatím to jde. Ale ráda bych pomohla Araceli."

„Jak se má?"

„Dobře. Myslím tím tak dobře, jak jen to jde. Doufáme, že se dostane do remise, ale navzdory veškeré léčbě a rituálům se nic nezměnilo."

„Asi by bylo dobré, kdybych se za ní někdy zastavil."

„To by ji určitě potěšilo."

Servírka se vrátila s kolou bez cukru a se sklenicí naplněnou ledem. Když nalévala kolu, Tristán se na ni usmál. Objednal si sendvič Monte Cristo a hranolky. Montserrat bylo jasné, že se bude v jídle šťourat a skoro nic nesní.

„Do třicátého musím být pryč. Mám objednané stěhováky a všechno, ale klíče budu mít dřív. Říkal jsem si, že bychom se tam mohli podívat před stěhováním. Co takhle v pátek?"

„Nejspíš budu celý týden trčet ve studiu."

„Mohl bych si v tom případě půjčit auto? Chtěl jsem si pár věcí přestěhovat sám."

Montserrat milovala tři věci. Horory. Svoje auto. Tristána. Přesně v tomhle pořadí.

Tristána milovala odjakživa, už když byl prostě *El Norteñito*, ten trochu zmatený kluk z Matamorosu s legračním přízvukem. U Tristána v kuchyni strávila celé dětství, dokonce se naučila připravovat masové kuličky tak, jak je dělala jeho libanonská matka. Rodiče Montserrat byli rozvedení, matka

doma skoro nebývala a její sestra Araceli byla hrozná kuchařka, takže mnohem raději jedla u Tristána.

V dětství spolu sedávali nalepení na televizní obrazovku a s otevřenou pusou sledovali, jak příšery odnášejí nevinné dívky. Poté, co přestal nosit rovnátka, se Tristán proměnil v rozkošného teenagera, do kterého byly zamilované všechny dívky. I ona do něj byla zamilovaná. V té době začal Tristán chodit na hodiny herectví a zpěvu. Zpěv mu moc nešel, ale začal fotit fotoromány pro časopisy a zahrál si v komparzu několika nevýznamných filmů, než získal stálé angažmá ve společnosti Televisa.

V roce 1977, kdy ve svých dvaadvaceti debutoval v telenovele, vypadal jako hvězda, a tehdy Montserratina platonická zamilovanost propukla se vší vášní. Nakonec ale pohasla, protože Tristán o ni nejevil sebemenší zájem. Stále ho milovala, ale už to nebyl ten mladický romantický cit. Nakonec připustila, že Tristán se občas choval tak trochu jako sráč a čas od času byl víc než jen trochu v prdeli. Uměl se chovat jako sobecký pitomec a jeho četné osobní problémy se na jejich přátelství podepsaly.

Přesto ho milovala.

Navzdory této hluboké náklonnosti mu však své auto půjčit nehodlala. Okamžitě se vzpřímila a odložila šálek.

„Takže o tohle ti šlo? Chceš si půjčit auto?“

„Ale no tak. Dlouho jsme se neviděli. Chtěl jsem vědět, jak se máš.“

„A při té příležitosti si půjčit moje auto.“

„Byl by to jen malý výlet.“

„Ne. Nebudeš vláčet na střeše mého auta matraci, abys ušetřil peníze za stěhováky.“

Zasmál se. „Nepovezu na střeše tvého auta matraci. No tak, Momo."

„Ne. Prostě ne. Vezmi si taxi. Nebo ať tě tam odveze Yolanda."

Tristán pevně semkl rty a mlčky na ni zíral. Byla rozhodnutá mu to auto nepůjčit. Toužila po Volvu P1800, které řídil Roger Moore v seriálu *Svatí*, jejž jako děti sledovali v televizi. Protože ho nemohla sehnat, rozhodla se pro volkswagen, který šlapal jako hodinky. Byl zářivě bílý a bezpečně zaparkovaný ve spolehlivé garáži, kterou si pronajala blok od svého domova. Nebylo to auto televizního hrdiny, ale i tak na něm hodně lpěla a rozhodně nestála o to, aby jí to tam Tristán zasmradil cigaretami jakékoli značky.

U jejich stolu se objevila servírka a oznámila jim, že se můžou přesunout do kuřácké části. Montserrat si vzala svůj šálek kávy a on popadl svoji kolu. Když se znovu posadili, Tristán si zase začal pohrávat s krabičkou cigaret. Montserrat natáhla ruku a položila ji na jeho. „Byla bych ráda, kdybys přestal kouřit."

„Říkal jsem ti, že si tak udržuju figuru."

„Tak mysli aspoň na zuby, když už nemyslíš na svoje zdraví."

„Proto mám fazety."

„Tristáne."

„Přesedli jsme si, abych mohl kouřit."

„Přesedli jsme si, protože jsi tvrdohlavý hajzl," téměř na něj zasyčela.

„Mmm," odpověděl, když si zapálil cigaretu a potáhl. „Yolanda a já jsme se rozešli, takže mě nikam neodveze."

To ji překvapilo. Když se Tristán s někým rozcházel, obvykle volal Montserrat. Používal ji jako zpovědnici.

„Cože? Kdy?"

24

„Před dvěma týdny."

„Po telefonu jsi nic neřekl."

„Snažil jsem se přijít na to, jestli bych to mohl napravit. Chci říct, vážně to spravit, ne jen koupit květiny a bonboniéru. Třeba jít na párovou terapii nebo tak něco."

„To je trochu…"

„Moc dospělé?" zeptal se.

„Neobvyklé," upřesnila Montserrat. „Myslela jsem, že vy dva budete na tom filmu pracovat."

„Nemluvíme spolu. Stejně se na to nedají sehnat finance. Musíš žebrat o granty a klečet před Conacultou," odfrkl si.

„Co jsi provedl?"

„Proč si vždycky myslíš, že jsem něco provedl?"

„Nepodvedl jsi ji, že ne? Byla milá."

„Vždyť jsi Yolandu ani neměla ráda," zamumlal podrážděně.

„No, *pro tebe* byla milá," řekla Montserrat. „Tak trochu snob, ale to ty máš rád."

„Pořád chodíš s tím veterinářem s tím příšerným účesem?" zeptal se Tristán. Znělo to trochu zlomyslně, ale ona mu na to neskočila.

„To bylo před rokem a půl. A ‚chodit' je moc silné slovo. Když si s někým dvakrát vyjdeš, neznamená to, že spolu chodíte," řekla klidně. „Každopádně, teď mluvíme o tobě a Yolandě, ne o mně."

„Nepodvedl jsem ji," zopakoval Tristán a oklepal cigaretu o malý popelník v barvě jantaru. „Tak když to musíš vědět, chtěla se vdát a mít dítě."

„Tak to je ortel smrti," zamumlala Montserrat.

„Možná bych to s někým měl vzít vážně a jít do toho, oženit se a mít dítě."

„Chceš mít dítě?“

„Ne! Ale chtěl bych být šťastný a někdy mi připadá, že jsem prostě vyřízený a s nikým mi to nevyjde. Zemřu o samotě, starý a ošklivý, sežraný svojí kočkou.“

„Nebuď pitomec. Vždyť ani nemáš kočku. A kromě toho jsi rozkošný.“

„Můj bože, líbí se mi, když mi namlouváš tyhle lži,“ potěšeně se na ni zazubil. Vážně byl strašně ješitný.

„Teď už chápu, proč jsi tvrdil, že potřebuješ nový byt. Myslela jsem si, že je to proto, že ve tvém starém bytě byli švábi.“

„Švábi a rybenky. Doufám, že dobrá věc na tom stěhování je, že se alespoň vyhnu zamoření hmyzem.“

„Věděl jsi, že rybenky milují škrob?“ řekla Montserrat. „Sežerou knihy a fotografie. Jsou to hladové malé příšery.“

„Proto jsem tě k sobě nikdy nepozval. Nebyl to hezký byt. Ale byl levný,“ povzdechl si Tristán.

Věděla, že ji nikdy nepozval proto, že veškerou svoji pozornost věnoval Yolandě, a když byl pohlcen čerstvým vztahem, Montserrat nepotřeboval. Zato když byl single, lepil se na ni jako klíště. Vzpomněla si, jak bezohledně se Tristán někdy chová. Do půl roku potká někoho nového a na Montserrat zapomene, dokud neonemocní nebo se nezačne nudit. Rozčilovalo ji to.

„Musím běžet,“ vyhrkla Montserrat a podívala se na hodinky. Složila ubrousek a odložila ho vedle prázdného šálku.

„Kam?“

„Říkala jsem ti, že mám na oběd ani ne hodinu, a tys přišel pozdě.“

„Nemůžeš mě nechat jíst o samotě.“

„Můžu,“ prohodila. Popadla bundu a oblékla si ji.

„A co to manželství? Mám se plazit zpátky za Yolandou?“

26

Montserrat vytáhla několik bankovek a položila je na stůl. „Protože se bojíš, že zestárneš a zůstaneš sám?“ zeptala se hrubým hlasem, i když nechtěla, aby to znělo naštvaně.

„Ano. Co je? Nedívej se tak na mě, je to dost dobrý důvod. Nebo ne?“

„Není,“ odpověděla Montserrat a zapínala si bundu. Dráždilo ji, když na ni upíral ten svůj zraněný pohled malého ztraceného chlapce. „Možná v tom novém domě potkáš někoho zajímavého.“

„Sedni si a najez se se mnou. Ještě jsme si pořádně nepopovídali.“

„Možná se naučíš chodit včas,“ ucedila, za což si vysloužila podrážděný pohled.

Zastrčila ruce do kapes a vyšla z restaurace. Když se vrátila do Antaresu, na recepci nikdo nebyl a na pultu stála cedule „Zvoňte“, což znamenalo, že si Candy skočila pro oběd. Montserrat se chystala zajít do Mariovy kanceláře, aby zjistila, jestli je zpátky, ale přepadl ji v malém prostoru připomínajícím skříň, který sloužil jako místnost pro zaměstnance. V rohu stál květináč s napůl uschlým kapradím, na které byl žalostný pohled. Kromě rozbitého toustovače tu byla funkční konvice na kávu, což byl důvod, proč sem Montserrat zamířila. Odložila si bundu na opěradlo židle a nalila si šálek.

Než se stihla napít, vešel Mario. Na jeho laciné kravatě trůnil flek od polévky. „Kdo si k čertu myslíš, že seš, když si rezervuješ čas pro Paca bez mého souhlasu?“ zeptal se.

„Řekla jsem Candy, že všechny formuláře vyplníme, až se vrátíš.“

„Ale na to nemáš právo. Když tu nejsem, tak se od tebe očekává, že si promluvíš se Samuelem, ať to naplánuje on.“

„Samuela jsem neviděla.“

„Seděl ve svojí kanceláři. Kdybys za ním zašla, možná bys zjistila, že Paco má po splatnosti –“

„Fajn. Tak já to vyplním.“

„Musíš začít dávat pozor. Nemůžu vést firmu, když děláš blbosti. Jsi slušná zvukařka, ale chováš se příšerně,“ vztekal se Mario, prošel kolem ní a cestou ke konvici do ní šťouchl loktem tak, že málem vylila kávu.

„Cože? Já že se chovám příšerně?“

„Ano. Všichni si na to stěžují.“

„Kdo?“

„Třeba Samuel. Minulý měsíc zorganizoval teambuilding a tys byla jediná, kdo se nezúčastnil.“

„Děláš si ze mě srandu, že jo? ‚Teambuilding‘ spočíval v pití extra velkých piv a štípání servírek do zadku. Nemusím hrát s kluky sexistické hry na neandertálce, abych mohla dělat svou práci.“

„Sexistické,“ prohodil Mario a zkřížil ruce. „Předpokládám, že teď řekneš, že tě někdo šikanuje, protože jsme tu všichni sexističtí.“

„Ale ano, *ty* mě šikanuješ. Dáváš Samuelovi tu nejlepší práci a mě odsouváš na vedlejší kolej,“ prskala Montserrat. Věděla, že by se neměla rozčilovat a mluvit tak otevřeně, ale rozzuřilo ji, když se ji někdo snažil ponížit. „No tak, Mario, oba víme, že se mnou chceš vyjebat.“

„Vidíš? Právě tohle mám na mysli. Nedá se s tebou mluvit, protože prostě vybuchneš,“ obrátil Mario oči v sloup. „Jako bys menstruovala dvacet dní v měsíci.“

„Já nejsem kretén, který se vzteká kvůli formulářům.“

„To je ono. Vypadni. Tento týden nejsi na rozpise.“ Mario majestátně ukázal prstem na dveře.

28

„Cože? Ne! Dělám tu věc pro Paca."

„Neděláš. Příští týden zavolej, jestli dostaneš nějaké směny. Máš sedm dní volno, pokud se za svoje hrubé chování neomluvíš."

„Nic jsem neudělala!"

Když Mario podlehl špatné náladě, stal se z něj úzkoprsý tyran. Ze zkušenosti věděla, že nejlepší je sklonit hlavu a vyhrknout polovičatou omluvu. Přesně tak to dělal Samuel a ostatní kluci, když Mario bručel a dupal po chodbách. Ale jestli něco nenáviděla, tak to byla nutnost snášet tyranské manýry. Každá buňka jejího těla odolávala nutkání lézt mu do zadku, i když v Mariových očích viděla, že přesně to od ní očekává. Možná ho tak rozzuřila její poznámka o sexismu. Ať už to bylo cokoli, Montserrat si to od něj nehodlala nechat líbit.

„Nuže? Omluvíš se?"

Montserrat praštila šálkem o vratký plastový stůl. „Vezmu si sedm dní volna. Možná že až se vrátím, nebudeš takový vůl," ucedila, popadla pod paži bundu a vyrazila z místnosti.

Jakmile otevřela vchodové dveře, věděla, že to podělala. Měla se na to vykašlat. Mario na ni nastražil past. Pravděpodobně hledal záminky, aby ji mohl propustit, a ona mu je naservírovala na stříbrném podnose. Nuže, dneska už se s tím nedalo nic dělat. Mario si to nejspíš během několika hodin rozmyslí. Obvykle to tak dělával. Pokud jí ráno nezavolá… no, do prdele.

Montserrat si rychlým, prudkým pohybem oblékla bundu a spěchala ke svému autu. Zoufale potřebovala najít alternativní zdroj příjmů, protože tahle práce už nestačila.

2.

Tristán byl už deset dní bez telefonu. Na jednu stranu ho to nepřekvapilo, protože telefonní společnost nebyla zrovna pohotová, ale vzhledem k výši nájmu, který za svůj nový byt platil, by čekal, že to půjde jako po másle. Aspoň tedy správce bytu ho ujišťoval, že ve svém novém domově bude mít všechno, co bude potřebovat.

Upřímně řečeno, ten byt nebyl vrcholem luxusu. Jistě, nacházel se hned vedle Polanca, ale ve skutečnosti to bylo v Granadě. Tristán si namlouval, že je to, jako by bydlel v Polancu, až na to, že to ani zdaleka nebyla pravda, ne s těmi skladišti a ošuntělými budovami poblíž. Stačilo popojít pár bloků a člověk se ocitl ve čtvrti plné nových sportovních aut a elegantních restaurací, ale pořád to bylo o pár bloků dál.

Budova, kam se Tristán přestěhoval, byla pětipatrová, natřená na zeleno a nedávno prošla rekonstrukcí, aby sloužila potřebám vyšší klientely. Nepochyboval však, že za deset nebo dvacet let developeři srovnají celou čtvrť se zemí a postaví ji znovu, aby byla stejně nablýskaná a elegantní jako Polanco. Prozatím se však rozkvět, který majitel budovy očekával, nijak neprojevil.

Přesto si Tristán nic lepšího dovolit nemohl. Už teď měl kvůli novému bytu vítr v kapse. Musel sehnat víc kšeftů.

Právě proto potřeboval zprovoznit telefon. Snažil se získat práci pro reklamní kampaň. Dál zoufale zíral na svůj pager a utíkal k telefonní budce o blok dál, aby si zavolal.

30

Jedinou výhodou aktuální situace bylo to, že se k němu nemohli dostat novináři. Blížilo se výročí smrti Kariny. Bylo to deset let, co zemřela. Před několika týdny mu zavolal chlápek z nějakého mizerného plátku a chtěl po něm rozhovor. Teď alespoň nebude Tristán v pokušení mluvit.

Že to ale trvalo deset dní, to byl výsměch. Tristán došel k telefonní budce a vytočil číslo do kanceláře správce bytu. Protože tahle budova měla být trochu luxusnější, nebyla tady domovnice v kostkované zástěře a s natáčkami ve vlasech, u které by si obyvatelé mohli stěžovat. Když byl problém, museli jste zavolat do kanceláře.

Dívka v kanceláři mu oznámila, že o potížích s telefonem ví, a ne, nemá žádné nové informace ohledně toho, kdy mu telefon zprovozní. Stejně to opravdu byla chyba telefonní společnosti, takže místo nich by bylo třeba obtěžovat Telmex. Když poukázal na to, že mu byt nabídli s telefonním připojením na tři měsíce zdarma, dívka odpověděla, že před sebou nemá jeho smlouvu, ale že zapojení telefonní linky je skutečně záležitostí Telmexu. Tristán zavěsil, zamumlal si něco pro sebe a vydal se zpátky do svého bytu. Snažil se omezit kouření, ale frustrace ho donutila zastavit se před trafikou, kde si koupil krabičku cigaret, nějaké chiclety a číslo *Eresu*. Věděl, že by ten časopis neměl číst. Při pohledu na pěstěné tváře mladších herců, kteří získávali role, o které se sám ucházel, se vždycky jen rozčílil. A existovalo nebezpečí, že budou psát o Karině. To odpoledne ho ale přepadly sebemrskačské choutky.

Karina. Tři čtvrtě roku se mu dařilo na ni zapomenout, ale nakonec podlehl, vytáhl její fotky – jednu nosil v peněžence, ale spoustu dalších schovával v krabici od bot – a dlouhé hodiny si je prohlížel. Když byl mladší, věřil, že jednoho dne nehodu

hodí za hlavu. Teď si začínal připouštět, že se to možná nikdy nestane, že se bolest ve skutečnosti zhoršuje. Rok od roku ho bodala stále víc. Většina lidí to nedokázala pochopit. Ať už to řekli přímo, nebo ne, považovali ho za slabého, hloupého, za zklamání.

Tristán se zastavil u poštovní schránky, sebral několik dopisů, nacpal si je do zadní kapsy, pak si zapálil cigaretu a zamířil do třetího patra. Poté, co vešel do svého bytu a odhodil bundu na gauč, se konečně podíval na obálky a uvědomil si, že jeden z dopisů je uvítací vzkaz od správcovské společnosti a další dva nejsou adresovány jemu. Adresátem dopisů byl Abel Urueta, byt 4A.

Tohle jméno už člověk jen tak nezaslechl. Místo aby seděli ve škole, strávili Montserrat a Tristán více než jedno odpoledne v kině, buď v Cine Noble, nebo Palacio Chino, pojídali *muegano* a sledovali horory, včetně starých filmů od Uruety. Teď se v Cine Noble promítalo porno a Palacio Chino chátralo, všechnu jeho zlatavou výzdobu pomalu pohlcovala špína. V Mexiku dneska točil filmy málokdo, téměř všechno šlo rovnou na videokazety a všechno to spadalo do žánru *cine de ficheras* a laciných komedií s muži, kteří ženám osahávali kozy. Prototypem zábavy byla *Risa na prázdninách*, se svými skrytými kamerami a lacinými vtipy. A Abel Urueta, který v padesátých letech režíroval tři skvělé filmy, byl nyní pouhou poznámkou pod čarou v historii zábavy.

Při pohledu na dopis pocítil Tristán skoro až dětinskou radost. Rychle vyšel po schodech do čtvrtého patra a zaklepal na dveře bytu 4A.

Otevřel mu vznešeně vyhlížející gentleman s šedivými vlasy rozdělenými pěšinkou a šátkem uvázaným kolem krku.

32

Zvědavě si Tristána prohlížel. Nikdy Abela Uruetu neviděl na fotce, ale říkal si, že tohle je opravdu on. Měl obočí jako Stanley Kubrick – trochu klenuté –, a planoucí oči a poloviční úsměv, který by se hodil pro Luise Buñuela.

„Pan Urueta? Omlouvám se, ale zdá se, že jsem náhodou dostal vaši poštu," oslovil ho Tristán a podával mu dopisy.

„Ten zatracený pošťák," zavrtěl hlavou starší muž. „Jednou mu na Den pošťáků nedám hotovost, a on se chová, jako bych mu plivl do tváře. Tak pardon, že jsem ten den zrovna neměl drobné. V dnešní době to je prakticky krádež za bílého dne. Prý omyl! Ten chlap pořád hází moji korespondenci tam, kam se mu zlíbí."

„Mrzí mě to. Můžu vám vyzvednout i ostatní dopisy, pokud skončí v mé schránce."

„To je od vás hezké. Vy musíte být ten nový chlápek v 3C. Žena, která tam bydlela předtím, vlastnila uštěkaného psa, který čůral v hale. A ona neustále kašlala."

„Doufám tedy, že se mnou to bude lepší."

„Rozhodně. No, já jsem Abel Urueta, jak jste asi uhodl podle jména na obálce," představil se starší muž a natáhl ruku.

„Tristán Abascal."

Potřásli si rukama. Abel se usmál. V očích mu zablýsklo poznání.

„To jméno znám. A ten obličej. Jste herec."

„Teď už spíš jen dabér."

„Můj chlapče, jaká škoda živit se jen hlasem! Vypadáte jako Arturo de Córdova zamlada."

Tristán, který tak spěchal, že si nevzal své věrné sluneční brýle, pocítil nezvyklý stud a zároveň hrdost. Na obdiv byl zvyklý – alespoň dřív, dneska už ho místo obdivu lidi spíš jen

pitvali –, ale takový kompliment od někoho, kdo pracoval se skutečným Arturem de Córdovou, ho skutečně zasáhl. Dokonce ani na vrcholu své popularity se Tristán neobjevil v žádném filmu. Hrál jen v telenovelách, jako komparz v pár nedůležitých filmech, a dokonce natočil reklamu na zubní pastu. Filmy představovaly úplně jiný svět a filmové hvězdy stříbrného plátna považoval za bohy zachycené na celuloidu.

„Děkuji. Hodně to pro mě znamená. Musím říct, že vaše filmy byly úžasné, pane. *Šepoty ve Skleněném sídle* byly dokonalé," řekl a doufal, že nezní jako naprostý blbec.

„Viděl jste to?"

„Moje kamarádka Montserrat a já, ach… milujeme váš gotický cyklus –"

Ozvalo se hlasité hvízdání a Abel podrážděně zaúpěl, ale pokynul Tristánovi. „Zrovna si vařím kávu. Pojďte dál, pojďte dál."

Než stihl Tristán odpovědět, nechal Abel dveře dokořán a zmizel v kuchyni. Tristán vešel dovnitř s rukama v kapsách a rozhlédl se po bytě. Poznal nákres ze stavebních plánů, které mu ukázal realitní makléř. Říkalo se tomu „de luxe" – vchodové dveře vedly přímo do obývacího pokoje, jídelna a kuchyně byly dál po pravé straně, zatímco vlevo se táhla chodba, odkud se vcházelo do ložnice, prostoru zamýšleného jako pracovna, vestavěné šatny a koupelny. Tristán bydlel ve „standardu", což byla cenově dostupnější varianta s jednou ložnicí. Byl v pokušení poohlédnout se po větším bytě – ten, ve kterém bydlel s Yolandou, byl úžasně prostorný –, ale nakonec zvítězil rozum. Malý byt se skromnějším nájmem mu stačil.

Yolanda si nechala několik kusů nábytku, což znamenalo, že Tristánův byt byl spoře zařízený. Naproti tomu Abel

vměstnal celý svůj život mezi tyto zdi. Tristán obdivoval bytelné knihovny přetékající knihami a rostliny v květináčích stojících u velkého okna. Na stole trůnil psací stroj Remington a vedle něj stála vitrážová lampa ve stylu Tiffany. Byl tam barový vozík s karafou a skleničkami, gramofon a váza v nádherném odstínu zelené zdobená secesními květinovými prvky. Zdálo se, že Abel sbíral starožitnosti. Vlastnil jich spoustu. Kromě toho měl celou polici plnou krystalů a kamenů. Geody byly rozlomené a vystavovaly na odiv své třpytivé dutiny. Nadšenec do minerálů. Ne, straka.

Představoval si, jak se režisér prochází po městě s baretem na hlavě. Noblesní muž. Tristán se nenarodil jako boháč a světák, své způsoby si vypůjčil z filmů a telenovel. Dokázal poznat skutečně sofistikovaného člověka, proto se potěšeně rozhlížel kolem.

„Dáte si šálek kávy, pane Abascale?“

„Tristáne, prosím,“ řekl a zamířil do jídelny. Abel byl stále ještě v kuchyni, odkud se ozývalo řinčení příborů a šálků. „Jistě, dám si.“

„Je to káva z Veracruz. Přidal jsem do ní špetku soli, jak to dělávala naše matka. Trochu to zmírní její hořkost. Máte rád hořkou kávu?“

„Mám raději silnou. Moje matka je z Libanonu. Přidávali jsme do kávy kardamom. Upřímně, myslím, že ve většině restaurací chutná káva jako zředěná špína.“

Abel se zasmál. Vešel do jídelny a nesl podnos se dvěma šálky kávy a jeden položil před Tristána. Na podnose byl také talíř se sušenkami.

„Opravdu se jmenujete Tristán Abascal, nebo to vymyslel manažer v Televise? Arturo de Córdova se narodil jako Arturo

García, ale zdálo se jim to moc obyčejné. Tristán je poměrně neobvyklé jméno."

„Tristán je moje skutečné jméno. Moje matka mě pojmenovala podle opery. Příjmení je pseudonym. Narodil jsem se jako Tristán Said Abaid," odvětil a usrkl kávy.

„To se stává. Šoubyznys je o přetváření lidí. Ale zmínil jste se, že jste viděl *Šepoty ve Skleněném sídle*?"

„A také *Opálové srdce v lahvi* a *Prokletí oběšence*. Montserrat si dokonce koupila plakát. Roky toužila po plakátu k filmu *Za žlutými dveřmi*, ale nejspíš ani žádný neexistuje, i když někdo kdysi tvrdil, že ho má."

„*Za žlutými dveřmi*," zopakoval Abel, odmlčel se a překvapeně se na něj podíval. „To musíte mít hodně rádi staré filmy. Tohle se nikdy nedokončilo."

„Já vím. Montserrat mi o tom řekla. Ona je do hororů blázen."

„Kdo je Montserrat?"

„Pardon. Montserrat Curielová je moje kamarádka. Dělá zvukařku v postprodukci."

„Zvukařka? Pracuje pro film?"

„Řekl bych, že bere všechno. Ta káva je docela dobrá," řekl a poklepal ukazováčkem na okraj šálku. Nechutnala mu, ale snažil se udělat dobrý dojem. Ohledně toho, co pil a kouřil, byl velmi striktní. Montserrat vždycky říkala, že je náfuka. Jen vybíravý, namítal on.

Abel mu nabídl sušenky. Tristán si jednu vzal a znovu se napil kávy. Přistihl se, že s Abelem uvolněně diskutuje o filmových hvězdách stříbrného plátna. Režisér znal každého. Takové rozhovory si Tristán vždycky užíval. S nadšením poslouchal historky a příběhy z minulých dob. Proto si rád povídal

s Germánem Roblesem, který kdysi hrál v opravdových filmech a potom přešel na dabing. Teď Robles urval každý kšeft – od mluvícího auta v *Knight Riderovi* až po dabing pro filmy. Čas od času se rád potkal i s Joaquínem Corderou, který během zlaté éry hrál v několika filmech hlavní postavu a poslední dobou se objevoval v telenovelách v rolích otců a strýčků.

Starší herci byli laskavější. Nevadilo jim prohodit s Tristánem tu a tam pár slov. Tristánovi vrstevníci, zejména v prvních letech po nehodě, se na něj dívali jako na malomocného. Předpokládal, že bývalí a starší herci v něm nevidí hrozbu. Byl trochu jako oni. Mladí však museli dbát na svou dobrou pověst. Kdo stál o to, aby ho vyfotili s vrahem?

Samozřejmě že Tristán ve skutečnosti nikoho nezavraždil. Měl autonehodu, a když se to trochu uklidnilo, musel podstoupit několik operací, aby mu dali dohromady oko, a pak se stal závislým na lécích proti bolesti. Novináři však na detaily příliš nedbali. Kdyby předtím šel tisku hezky na ruku, možná by ho tak nepronásledovali. Jenomže on se ne vždycky choval mile a jeho image mladého výrostka, která mu kdysi přinášela publicitu, se mu teď nevyplatila, protože noviny plnily příšerné titulky – „Hýření krále mejdanů skončilo tragédií“ patřil k těm lepším. Navíc Karinin otec, Evaristo Junco, byl pomstychtivý kretén, který z nehody obvinil Tristána. A bohužel se Evaristo přátelil s mnoha důležitými lidmi.

Když byl za vaším vyhazovem z televize Evaristo Junco, žádné dárkové koše k Vánocům už jste nedostávali.

Tristán chroupal čtvrtou sušenku, když mu zapípal pager. Vytáhl ho, aby se podíval, kdo ho shání. Na okamžik ho napadlo zeptat se Abela, jestli by si od něj mohl zavolat, ale to se nehodilo, zpráva byla totiž od Yolandy. Trvala na tom, že

si vzal jedno její CD, a i když ho Tristán nevlastnil, nechtěla to nechat být.

Yolanda si neustále vymýšlela nějaké imaginární dluhy. Náhle jí dlužil za to a za ono. A dobře, fajn, Tristán pochopil, co ji k tomu vedlo, protože plánovali, že spolu pojedou na dovolenou. Teď když se rozešli, to znamenalo, že žádná dovolená nebude.

Jediné, po čem toužil, bylo trochu klidu a pohody, a tušil, že Yolanda bude mít špatnou náladu. Jejich rozchod byl spíše bouřlivý než přátelský. Přestože s Yolandou nechtěl mluvit, na druhou stranu byl v pokušení jí zavolat. Třeba by ho to rozptýlilo od myšlenek na Karinu. Ten večer plánoval vytáhnout její fotky a podívat se na ně. Prostě musel.

Bože. Možná by neměl mít telefon. A rozhodně by v následujících třiceti letech neměl mít milostný vztah. Jeho schopnost každý vztah podělat byla jedinečná.

„Omlouvám se, ale budu muset běžet," řekl Tristán a schoval pager.

„Nevadí. Nechtěl byste přijít na večeři a přivést svoji kamarádku zvukařku?" zeptal se Abel.

„To myslíte vážně?"

„Samozřejmě. Poslední dobou mám jen zřídka příležitost popovídat si se zajímavými mladými lidmi. Co třeba v sobotu? Okolo čtvrté."

„Jistě," vyhrkl Tristán rychle. Připadal si jako dítě, které se cpe sladkostmi a radostí se mu točí hlava.

Potřásli si rukama. Tristán spěšně seběhl po schodech.

38

O dva dny později se rozhodl, že se za Montserrat raději zastaví, než aby jí zavolal, protože telefon mu pořád ještě nezapojili, a navíc když byla Montserrat zrovna plně zabraná do práce, jednoduše vytrhla telefonní kabel ze zdi a předstírala, že svět neexistuje.

Čekal na ni na recepci Antaresu a listoval v časopise, dokud Montserrat neráčila vejít. Vrhla na něj zamračený pohled a zatahala se za manžety bundy, jako kdyby očekávala nějaké potíže.

„Nechci půjčit peníze," uklidňoval ji spěšně Tristán a dramaticky zvedl ruce do vzduchu. „Mám dobré zprávy. Pojď na kafe."

„Ne. Bude ti trvat dvě zatracené hodiny, než sníš salát."

„No a? Kdy jsi naposledy jedla?"

Montserrat neodpověděla, ale bylo mu jasné, že přežívá na slaném krekru a dvou arašídech. Vždycky na sebe byla přísná. Když byli malí, dokázala předběhnout všechny ostatní děti v okolí, přestože špatně chodila. Nejspíš se pořád snažila všechny předběhnout. Tristán věděl, že zvukařina je klučičí záležitost. Montserrat byla tvrdá. Musela být. Přesto si o ni dělal starosti, když viděl, jak se ničí a dohání sebe samu na hranici vyčerpání.

„Všiml jsem si, že parkuješ venku. Pojďme do *Tortas Locas*."

„S tou zasranou cigaretou do mýho auta ani nepáchneš."

Tristán si povzdechl. Vážně se zrovna chystal zapálit si. Opatrně vrátil cigaretu zpátky do krabičky. „Momo, můžu otevřít okno, jestli ti dělá starosti tohle. Nebo chceš zajít za roh na nějakou rychlovku? Ne, zapomeň na to: pojďme do pořádné restaurace. Dáme si palačinky. To je ono. Pravé francouzské *crêpes Suzette*. Na dorty je moc pozdě."

„Tristáne –"

„Vsadím se o padesát tisíc pesos, že doma nemáš ani mléko."

„Cože?"

Přesně poznal, v jaké fázi práce se Montserrat zrovna nacházela. Bylo to jako naučit se nazpaměť všechny fáze Měsíce a vědět, jestli zrovna couvá nebo dorůstá, aniž by se musel podívat na oblohu. Bylo jasné, že Montserrat měla za sebou dlouhý týden a během takových týdnů se jí běžné osobní záležitosti netýkaly. Se sluchátky na uších si dokázala všimnout jakéhokoli prasknutí nebo šumu, ale nevěděla, jestli je úterý, nebo pátek. Protože jediné, na čem záleželo, byl zvuk.

„Pojedeme do supermarketu."

„Proboha," zamumlala Montserrat, ale Tristán věděl, že pokud jde o stav její ledničky, nemýlil se. I když si stěžovala, že se nechová dospěle, nechodil ve stejném triku tři dny za sebou. Její tričko sice dneska vypadalo čistě, ale džíny, které si oblékla, nebyly módně roztrhané. Spíš to vypadalo, jako by Montserrat na sebe natáhla to první, co ráno našla, a to byly tyhle ošoupané džíny.

Alespoň že její auto bylo v dokonalém stavu. Montserrat možná zapomněla nakoupit nejnutnější věci, ale nezapomněla zaplatit holce, která hlídala a myla auta nedaleko budovy, kde pracovala. To auto bylo střeženo jako státní klenoty.

Zamířili do nejbližšího supermarketu. Tristána napadlo, že by mohl nakoupit i pro sebe, a Montserrat nepřestávala vzdychat pokaždé, když kontroloval etiketu u všeho, co se ocitlo v košíku. Urputně potřeboval vědět, co do svého těla přijímá, protože si byl vědom, jaké nebezpečí v sobě skrývají nadbytečné cukry a prázdné kalorie. Paranoidní hlas v jeho hlavě mu navíc našeptával, že herci by neměli být přistiženi u pokladny se čtyřmi pytlíky chipsů místo večeře.

40

„Tak jakou dobrou zprávu pro mě máš?“ zeptala se, zatímco on přemítal nad krabicí sušenek.

„Uspěl jsem v konkurzu, i když je ještě příliš brzy mluvit o honoráři. Možná byli spíš jen zdvořilí, než že by se jim líbil můj výkon. Ale na to zapomeň, chtěl jsem s tebou mluvit o Abelu Uruetovi.“

„Co s ním?“

„Bydlí ve stejném domě jako já.“

Montserrat přestala tlačit nákupní vozík a překvapeně se k němu otočila. „Urueta? Ten režisér Urueta?“

„Ano,“ potvrdil Tristán. Z vozíku vytáhl balíček instantních nudlí, které tam hodila Montserrat, a prohlížel si etiketu. „Copak tohle se dá jíst?“

„Jasně, vidličkou,“ opáčila suše.

„Ne, myslím tím, co to krucinál jíš? Do hajzlu, Montserrat, zajdi si do lahůdkářství, kup si plátek šunky a kousek sýra a udělej si normální oběd. Není divu, že ti krvácejí dásně. Pravděpodobně máš stejný nedostatek živin jako námořník v sedmnáctém století. Urueta pozval tebe a mě na večeři. Hodilo by se vzít s sebou lahev vína.“

Zavrtěla hlavou a podívala se na něj. I ve svých okovaných botách mu Montserrat sahala sotva po ramena. Většinou vypadala jako malá, divoká elfka. V tuto chvíli velmi šokovaná elfka. Naprázdno otevřela pusu, zmatená a přemožená bázní.

„To myslíš vážně?“

„Samozřejmě. Tvoje strava je příšerná. Říkal jsem ti to už milionkrát, a pak si stěžuješ, že zubař –“

„Myslím to o Uruetovi. Potkal jsi ho a on se chce sejít na večeři?“

„V sobotu.“

„Kdy jste se potkali? Jak?“

„Před pár dny.“

Naprázdno otevřela ústa, zavřela je a znovu otevřela.

„V sobotu nemůžu.“

„Proč ne? Neříkej mi, že budeš pracovat. Poslední dobou je tvoje pracovní tempo naprosto šílené. Celý červenec a půlku srpna jste v jednom kuse dřepěli u monitorů.“

„To bylo tehdy. Navíc, jak to víš? Sám jsi byl během léta tak zaneprázdněný, že jsi se mnou nemohl jít na *Hellraiser 3*, a to byla jen jedna speciální projekce v Palacio Chino.“

V červenci a srpnu se zrovna hroutil jeho milostný život, ale ničemu by nepomohlo, kdyby se o tom zmínil. Montserrat by si nejspíš myslela, že se chová dětinsky. Ona řešila milostné problémy tak, že přestala zvedat telefon.

„No tak, vím, že si chceš dát v sobotu voraz. Přiznej to.“

„Tu práci potřebuju,“ trvala na svém a ve tváři se jí objevila ta její tvrdohlavá grimasa, kterou dobře znal. „Mario se mnou zachází jako s kusem hovna a já teď nemůžu nic odmítnout, protože by hned přišel s tím, že jsem nespolehlivá. Pohádali jsme se a on mi nedovolí na to zapomenout. Snažím se to napravit a být milá až do prosince, jinak nedostanu žádný prémie.“

„Bojuješ s ním v jednom kuse. Vsadím se, že si ani nepamatuje, že jste se pohádali.“

„Ale pamatuje.“

„Můžeš si udělat jedno odpoledne volno.“

„Slíbila jsem Araceli, že ji odvezu do nemocnice. A potom si nejspíš bude chtít koupit svíčky na Mercado de Sonora.“

„Tyhle věci nefungují.“

„A co funguje?“ prohodila Montserrat a silně strčila do nákupního vozíku.

42

Tristán si mlčky strčil ruce do kapes džínů a kráčel vedle Montserrat. „Promiň," řekl po chvíli.

„Ty za to nemůžeš."

„Vím, že máš hodně práce, ale bylo by fajn dát si někdy pauzu. Pokud budeš takhle pokračovat, vyhoříš."

„Nevyhořím."

Zahnula doleva a málem se srazila s nákupním vozíkem jiné ženy. Žena je zahrnula proudem nadávek. Montserrat zrychlila a teprve u velké pyramidy postavené z krabic *Zucaritas* zpomalila. Tristán se po jedné natáhl a přetáčel ji v rukách. Bože, byl to v podstatě zabalený cukr.

„Možná bych mohla svíčky přeskočit a jen odvézt Araceli do nemocnice," uvažovala nahlas a vrhla na něj váhavý pohled.

„Fajn. A víš co, kdyby to byla nuda, nemusíme tam zůstávat na večeři. Můžeme mu prostě dát víno a pak jít ke mně a objednat si jídlo u *Benedettiho*."

„Vyčítal jsi mi, že jím sračky, a chceš si objednávat pizzu."

„Jíš sračky. Ale spolu jíst sračky můžeme. To je něco jiného."

Nakoupili další potraviny. Tristán už věci, které si vybrala Montserrat, nekomentoval. U pokladny zíral na časopis ve stojanu a znovu ho napadlo, jestli někdo bude psát o Karině. Nechtěl, aby o ní někdo psal, ale odpočítával dny do výročí její smrti.

Nákup naházeli do kufru auta. Jakmile se posadili, sundal si sluneční brýle a podíval se do zpětného zrcátka, oči upřené na jizvu pod okem. Jeho levá zornice byla následkem nehody vždy o něco rozšířenější než pravá. Věděl, že to není příliš nápadné, ale pořád ho to trápilo.

Ano, uvědomoval si, že má štěstí, že je naživu. Ale ne, nemohl zapomenout na to, co se stalo.

43

Když nic jiného, večeře by jim oběma poskytla vítané roztýlení. Montserrat rozhodně vypadala na to, že se potřebuje trochu pobavit a uvolnit, a když se díval na svůj odraz ve zpětném zrcátku, musel přiznat, že i na něm se stres podepsal. Historky o hercích v gumových oblecích, kteří hrají monstra, by je mohly rozveselit. Navíc to myslel vážně, když ji chlácholil, že můžou odejít, pokud to bude nuda. Pro tento případ koupil ještě druhou lahev vína. Kdyby náhodou.

3.

Montserrat nemocnicemi opovrhovala. Každý pohled na lékaře nebo zdravotní sestru ji okamžitě vracel zpátky do dětství. Tři. Tolik operací podstoupila, aby jí nohu dali aspoň trochu do pořádku. Po operacích jí zůstala dlouhá, ošklivá jizva, která se jí táhla okolo kotníku, a věčně hubené, ochablé svaly na levé noze. Ale noha už se jí nekroutila v podivném úhlu a Montserrat kulhala jen nepatrně – většinou –, i když ji to bolelo, jakmile se ochladilo. Musela dávat pozor na to, jak chodí. Po tolika letech už však věděla, jak přenášet váhu, a jen zřídka se při chůzi ozvalo to nepříjemné šoupání. Jenom když se cítila unavená, vracel se jí ten starý nepřirozený krok – říkala tomu zombie mambo –, ale i tehdy to byl pouhý nepatrný náznak, jako šum v pozadí nahrávky, úspěšně potlačený zvukovými efekty.

Ne, nemocnice nemohla vystát, přestože dny, kdy musela snášet léčebné procedury a bolesti, byly dávno pryč. Její sestra ji však potřebovala, a tak Montserrat nasadila úsměv a čekala, dokud Araceli nevyšla ven a nenasedla zpátky do auta. Araceli zapnula rádio a naladila stanici, kde hráli balady. Montserrat pohlédla na sestřino křehké zápěstí a pevněji sevřela volant. Pokaždé když se viděly, se jí Araceli zdála o něco hubenější.

„Napadlo mě zastavit se na Mercado de Sonora pro ty svíčky, o kterých jsem ti říkala," řekla Araceli.

Pravděpodobně na ten rituál. Ne že by to fungovalo, jak poznamenal Tristán. Araceli věřila v léčivé krystaly a aury. Zato Montserrat na tyhle věci moc nespoléhala. Ano, obrátila

sochu svatého Antonína vzhůru nohama, aby získala lásku, a uvázala stuhy kolem šlahounů aloe vera, ale spíš ze zvyku, než že by tomu opravdu věřila. Kéž by v sobě dokázala probudit hlubokou víru. Montserrat a její sestra zázrak potřebovaly.

„Vzpomínám si. Myslela jsem, že bychom se tam zastavily později, ale můžeme jet klidně hned," řekla Montserrat.

„Ach, tam jet nemůžeme, to víš. Říkám to jen pro případ, že bys něco potřebovala. Můžu ti to pak hodit domů."

„Možná bychom to mohly udělat obráceně."

„Můžu jet autobusem."

„Autobus bývá přeplněný. A vždycky zastávku mine. Zvláště teď bys neměla plýtvat energií postáváním a čekáním, až se některý uráčí zastavit."

Araceli se na ni dotčeně podívala. „Ještě pořád zvládnu jezdit autobusem."

„Neřekla jsem, že to nezvládneš," namítla Montserrat, ale samozřejmě přesně to si myslela. Netušila, jak se krucinál vypořádat s tím, že je Araceli nemocná. Předpokládala, že Araceli prostě nebyla zvyklá na to, že se jejich role obrátily. Dřív to byla Montserrat, kdo potřeboval, aby se o něj někdo staral.

Araceli si povzdechla. Chvíli obě mlčely. „Máš plány. Neříkala jsi, že jdeš na večeři s Tristánem?"

„Na večeři s Tristánem můžu jít kdykoli."

„Už jsi viděla jeho nový byt?"

Montserrat zavrtěla hlavou. „Měla jsem moc práce."

Ne tolik, jak by si přála, ale to by sestře nepřiznala. Jediné, co kdy chtěla, bylo strávit svůj život vedle kazetových rekordérů, gramofonů a mixážních pultů. Knihovny efektů, smyčky a vícestopé nahrávání, to je to, čemu rozuměla. Kdyby příval práce ustal – Mario jí neodpustil, jen ji prostě právě

teď potřeboval –, co by dělala? Chtěla se probírat CUE soubory a zjistit, jak nejlépe synchronizovat zvuk a video, a ne se hádat se svým šéfem kvůli několika mizerným směnám.

„Nemusíš se mnou promarnit volnou sobotu. Bav se. Jdi na večeři s hezkým mužem."

„Je to jenom Tristán."

„No a? Pořád se můžeš dívat na něco hezkého a krájet u toho steak. Pořád lepší než zírat na jeden z těch vašich příšerných plakátů."

„Není to jenom dekorace."

„Víš, jak to myslím. Vysaď mě doma a užij si to."

„Měla bych zůstat s tebou, Araceli. Můžeme si půjčit film."

„Ne, to ne. Nikdy se neshodneme na tom, na co se dívat."

To byla pravda. Jen málo lidí sdílelo její vkus. Jednoho kluka na rande vyděsila tím, že si půjčila *Lesního ducha*, další se polekal, když se chtěla dívat na *Videodrom*.

Montserrat odvezla Araceli zpátky domů a ta ji pak přemluvila, aby se vrátila do svého bytu. Zaparkovala auto do garáže a došla pěšky jeden blok k sobě domů. Bydlela v ošuntělé šestipatrové budově ze čtyřicátých let. I když na pohled nebyla nic moc, zemětřesení v roce 1985 ustála bez následků. Díky tomu, z jaké doby dům pocházel, měl její prostorný dvoupokojový byt vysoké stropy, a jako bonus, protože tu bydlela tak dlouho, velmi rozumný nájem.

Výhodou vysokých stropů bylo i to, že Montserrat tak měla dost místa na svoje plakáty. Svou sbírku zbožňovala, ačkoli její sestra považovala tahle umělecká díla za děsivá. Do obývacího pokoje si Montserrat pověsila krásný plakát k filmu *Suspiria* a další k hororu *I vítr se bojí*. Propagační fotky k jiným filmům si nechala zarámovat. V ložnici, ze stěny nad

postelí, na ni zíral Boris Karloff svýma smutnýma očima. Druhý pokoj, který nahodile sloužil jako pracovna, byl přecpaný deskami, cédéčky a filmy. Měla tu svůj počítač, pohodlné křeslo, další plakáty, psací stůl a nástěnku se změtí fotek, pohledů a lístků na koncert. Nad kancelářskou skříní, kam si schovávala různé dokumenty a papíry, visel zarámovaný plakát k filmu *Prokletí oběšence*, Uruetovu poslednímu hororu. Dotyčný oběšenec byla drobná postava v pozadí visící ze stromu a v popředí klečela žena v bílé noční košili u něčeho, co vypadalo jako dveře podezřele připomínající rakev.

Byl to Uruetův nejlepší film. V *Opálovém srdci v lahvi* byla krásná sekvence s lodí klouzající bažinou, ale příběh o ženě, která si v hypnotickém transu vzpomíná na své minulé životy, šustil papírem. *Šepoty ve Skleněném sídle* vylepšila šílená honička v labyrintu katakomb. *Prokletí oběšence* mělo sevřenější scénář a bylo znát, že Urueta začíná naplno ukazovat, co v něm je. Jak by asi pokračoval, kdyby dál režíroval horory? Jenomže jakmile se rozběhla divoká šedesátá léta, Uruetova filmografie upadla v zapomnění.

Montserrat hledala ve skříni něco na sebe. Měla moc práce na to, aby se obtěžovala nosit oblečení do čistírny, takže mohla vybírat jen z pár kousků. Mohla by si obléct některý z těch pár blejzrů a k tomu sukni, kdyby z toho aspoň někdy něco nosila, nebo jedny ze tří kvalitních šatů, které ale už dlouho neviděly čistírnu.

Spokojila se tedy s černými džíny a tričkem s nápisem *Black Sabbath*, které bylo jen trochu roztřepené u krku. Aby svému outfitu dodala barvu, nanesla si na rty tmavě červenou rtěnku. Její kudrnaté vlasy se nedaly nijak zkrotit, proto si je většinou jednoduše stáhla do ohonu. Někde pod dřezem se

nacházel fén a žehlička na vlasy, ani jedno ale skoro nevytahovala. Uvažovala, že si vlasy umyje a vyžehlí, ale ten nápad ji hned vyděsil. Obula si staré tenisky a pogratulovala sama sobě, že našla čisté ponožky ladící do páru.

K Tristánovi dorazila na čas, i když věděla, že ještě nebude hotový. Tristán si stěžoval, že je příliš dochvilná, že je to nemexické. Montserrat jen pokrčila rameny. Když jste pracovali v dabingu, museli jste dodržovat harmonogramy. Nahrávací studio nebylo holubník, kam si mohl chodit každý, jak se mu zachtělo. Byli jste tam podle toho, jak vás klient potřeboval. Nemělo však smysl to Tristánovi vysvětlovat. Když šlo o práci, chodil na minutu přesně, ale v ostatních společenských situacích jeho vnitřní hodiny selhávaly.

Montserrat zaparkovala pár bloků od Tristánova bytu na parkovišti, které jí připadalo důvěryhodné, a pak pěšky došla k jeho domu. Poznala ho snadno díky nazelenalé fasádě a třpytivým číslům na přední straně budovy. Naproti přes ulici byla autodílna a železářství. Vypadalo to, jako by ulici někdo rozdělil nepřekročitelnou hranicí. Na jedné straně stála krásná, nová budova. Na protějším chodníku se mezitím slunily toulavé kočky a odpočívaly vedle aut zaparkovaných u dílny.

Montserrat stiskla tlačítko interkomu a Tristán ji pustil dovnitř. Když došla na poschodí, kde bydlel, Tristán vystrčil hlavu ze dveří, kolem pasu uvázaný ručník a v puse zubní kartáček. Jednou rukou jí pokynul, aby šla dovnitř, něco zamumlal a zmizel v koupelně. Takový ležérní, nedbalý pozdrav byl mezi nimi normální. Ve srovnání s tím, kolik neobvyklých věcí už v jeho bytě viděla, nebyl polonahý Tristán nic zvláštního.

Montserrat si sedla na pohovku a zamračila se. Tahle pohovka byla hrozně nepohodlná. Nádherná, to ano, ale kůže

příšerně vrzala, i když jste se pohnuli jen o píď. Jeho byt byl spoře zařízený a v rohu pořád stál štos naskládaných krabic.

„Zapnula bys mi manžetové knoflíčky?“ požádal ji Tristán, když vyšel z koupelny, teď už v košili, vlasy stále ještě vlhké. Natáhl k ní zápěstí.

„Chceš na staříka udělat dojem. Teď mám pocit, že jsem se mohla obléct trochu líp.“

„Já to vždycky s oblečením přeháním, to přece víš. Nemohla jsi najít nic čistého, že?“

Tristán se na ni zlomyslně usmál, protože mu bylo jasné, že čistírnu vynechala. Montserrat neodpověděla, místo toho mu jen upravila manžetové knoflíčky a odstrčila ho.

„Jestli hodláš kritizovat moje oblečení, tak jsi po mně neměl chtít, abych šla na tuhle pitomou večeři.“

„Není to pitomá večeře. Urueta se ti bude líbit. Trocha socializace tě nezabije.“

„Já se socializuju.“

„Aha. Nedívej se na mě tím svým zlým pohledem, nebo ti to nedám.“

„Co to?“

Tristán sáhl do pravé kapsy a podal jí kroužek s klíči. „Klíče od mého bytu.“

Montserrat prudce zavrtěla hlavou. „Ne. Až pojedeš na dovolenou, budu ti muset zalévat kytky a krmit rybičku.“

„Kytky si nechala Yolanda. Pokud jde o rybičku, ta už před časem umřela.“

„Co když si pořídíš psa nebo nějakou jinou potvoru?“

„Nehodlám si pořizovat psa. No tak, vždycky máš moje klíče.“

Myslel tím, že Montserrat vždycky vlastnila klíče od jeho bytu, když zrovna nikoho neměl, když chtěl, aby kdykoli

všeho nechala a okamžitě přišla za ním, když se po večerech utápěl v melancholii a samotě. Když potřeboval, aby s ním dřepěla doma. Když v jeho životě zavládl chaos a ona byla tím, kdo mu doplňoval ledničku. Tak to mezi nimi prostě fungovalo. Montserrat netušila, jestli to bylo věkem, ale prostě teď už se jí nelíbilo popadnout klíče a vystavit se kolotoči jménem Tristán.

Zvyk byl však železná košile. Otevřela dlaň a on jí do ní vložil svazek klíčů. Však je vždycky může vrátit.

„Měl bych se obout," zašvitořil Tristán.

„Chceš, abych ti zavázala tkaničky?" zeptala se jízlivým tónem. Ale on se jen zasmál a zmizel v ložnici.

„Možná budu mít brzo skvělý kšeft. Pamatuješ ten konkurz? Ukázalo se, že jsem měl pravdu: moc jsem se jim líbil," křičel z ložnice.

Montserrat sedící na druhém konci chodby vstala a zahleděla se směrem k jeho ložnici. „Jaký kšeft?"

„Ta reklamní kampaň, o které jsem ti říkal."

Montserrat byla upřímně překvapená. Tristán se opřel o dveře, nahodil okouzlující úsměv a smetl si smítko z košile. „Asi bych hrál detektiva."

„Detektiva? Holmes, nebo Marlowe?"

„Marlowe, řekl bych. Stojím v obleku, světlo proniká skrz žaluzie, v ruce držím skleničku. Je to pro značku whiskey. Reklama pro tisk a televizi. Můj obličej by byl na billboardech. Sice to není mýdlo, ale platí dobře."

„Zapomeň na mýdlo. Tristáne, to je úžasné!"

Tristán se znovu usmál. Tentokrát to nebyl jeho odměřený, nepřirozený úsměv, ale upřímný. Když se takhle usmíval, byl z něj zase ten malý stydlivý chlapec.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Stříbrné přízraky.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.